

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. J 1, 9-14

„ale svět ho nepoznal“

Ale svět ho nepoznal. A v tom je ten problém, že ho svět nepoznal a žije nyní v trvalé nevědomosti o něm, ale i o tom, co všechno i pro něj dělá. Co Bůh dělá i pro tento svět.

Ale opravdu ho nepoznal? Nebo ho naopak poznal až moc dobře a ví o něm všechno a úplně mu to i stačí k tomu, aby s ním už nechtěl mít nic společného.

Když dovolil, aby se i na tom světě dělo tolik zla. Když nedovede zabránit všem těm válkám, co se i na tom světě dějí a když i on sám působí tolik utrpení.

Nevím, jestli jsem to už někde nenapsal, ale vlastně je to docela zajímavá otázka, jako že kdyby byl Bůh takový a makový, tak by nedopustil to a ono.

A bylo by nám všem hned o něco lépe. Když se však zeptám, co se jim v tom životě stalo tak strašného, že tomu Bůh mohl zabránit, tak vlastně nic moc.

A spíš dochází k ohánění se dějinami. A že se všichni máme vlastně moc dobře a nic moc nám v tom životě nechybí, snad jen aby na tom i ty samotné dějiny byly o něco lépe.

A co mě, přiznám se, zvláště překvapuje, kolik se toho o těch dějinách ví. Co všechno se ví o tom, co se kdy a komu stalo a proč tomu Bůh nebo někdo nezabránil.

Pracovně si to pro sebe nazývám obranou před utrpením, jako že kdyby Bůh byl nebo by byl aspoň dobrý, případně všemohoucí, tak by nemohly být zase jiné věci.

Ale mnohem víc v tom vidím i jakousi obranu před církví a jejími automatickými odpověďmi nejen na všechny problémy světa, ale i odpověďmi jako takovými.

Nebo spíš obranu před otázkami, které stejně nikoho nezajímají a před odpověďmi na otázky, na které se stejně nikdo neptá a mlčení k tomu, na co se někdo ptá.

A co je pro mě možná ještě pozoruhodnější, kolik toho svět o Pánu Bohu vlastně ví a ne, jen že o něm má jen nějaké představy, ale jakoby ho i skutečně poznal.

A věděl, kdy a kde měl zasáhnout a proti komu, případně pro koho, co všechno měl dopustit a co naopak neměl a kde všude měl být a nebyl, zvláště když se dělo tolik zla.

Jeden kolega tomu říká kázání Bohu, tedy nikoli o Bohu, ale přímo jemu. Jako že se tím Pánu Bohu tak trochu říká, co má dělat a co měl dělat a neudělal a proč.

Kolegyni z Jimramova k tomu napadá, jak se z toho člověk jako takový jakoby snaží i tak trochu vyvinut. Jako že to trochu svádí na Boha, ale přitom za to Bůh ani tak nemůže.

Ale ještě zajímavější je, kolik zla napáchala sama církev a Bůh s tím nic neudělal, dokonce to ještě jako by posvětil a rozhodně byl při tom. A co všechno způsobila církev ve jménu Božím.

K čemu však církev vedla a vede v každém čase nebo by aspoň měla vést, je pravda, a to právě i přes svobodu jednotlivce a zcela určitě i přes dobro a zlo, které jsou stejně relativní.

Pravda, kterou je i to pravé světlo pro každého člověka, pravda, která svým světlem přichází do světa a pravda, kterou je i Ježíš, jakkoli to filosofové trochu odmítají, ale historici naopak přijímají.

Pravda, kterou je i Ježíš. Byl na světě, ale svět ho nepoznal, ten skončil u Boha, který ho stvořil, ale dál se jako by nedostal, neboť zůstal jakoby v hříchu, ze kterého ho musel dostat nebo-li vykoupit až Kristus sám.

Pravda, do které Ježíš přišel, aby se jí sám stal a sám ji i zvěstoval, a svět, kam chtěl i svou pravdou proniknout, ale ten ho nepřijal, ne proto, že by nechtěl, ale proto, že mu nerozuměl nebo spíš mu nechtěl rozumět.

Pravda, kterou ti, kteří ho přijali a věří v Ježíšovo jméno, tak jim dává moc stát se Božími dětmi, což bychom asi chtěli všichni a současně se nenarodili, jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, ale narodili se z Boha.

Pravda, která se rodí z Boha a stává se Kristem, aby se mohla stát tělem ve formě Slova a přebývat mezi námi. Pravda, která nutí k reflexi, tj. způsobu myšlení, které je dáno i člověku, aby měl o čem přemýšlet, případně měl co hledat.

Filosofie totiž hledá pravdu, teologie ji už má, respektive má ji u Boha skrze Krista, ale filosofie nutí člověka myslet. Nedávat ani nenabízet hotové odpovědi, ale naopak vzbuzovat otázky, které člověka povedou k pravdě s velkým P.

Aby člověk mohl spatřit Boží slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. K pravdě patří milost, která k pravdě současně vede a dává rozpoznat i jeho slávu. Milost, která by měla být i na prvním místě.

K pravdě patří milost, a tou milostí je k pravdě vést a tou pravdou není jen to, co je člověk, ale i co nebo kdo je Bůh. A jeho sláva. A ta sláva náleží nejen Bohu Otci, ale také jeho Synu, který jí přináší právě pravdu a právě milost.

Nositel milosti a pravdy je Boží Syn, a ten nám nabízí i nějakou vlastní reflexi, vlastní způsob přemýšlení o víře, vlastní způsob přemýšlení o tom, co je vlastně ta pravda a co je vlastně ta milost. A kde se vlastně vzala.

Kéž je nám pravda a milost nejen vodítkem k tomu jak i samotnému Pánu Bohu přistupovat, jak o něm mluvit a o jeho Synu jakbysmet, ale i jak o něm i sami přemýšlet, jak si procházet i svou vlastní reflexi, která k nim i povede.

A kéž nám k tomu Bůh udělí i své požehnání.